

Марек Квиек

Интернационализација истраживачких организација из ЕУ

Библиометријска анализа стања

STUDY

Panel for the Future of Science and Technology

EPRS | European Parliamentary Research Service

Scientific Foresight Unit (STOA) PE 634.444 – July 2019

АУТОР

Ову студију написао је професор Марек Квиек, директор Центра за студије јавне политике, катедре УНЕСЦО-а за институционална истраживања и политику високог образовања на Универзитету у Познану, Пољска, на захтев панела за будућност науке и технологије (СТОА) и њиме управља Јединица за научно предвиђање у оквиру Генералног директората за парламентарне истраживачке службе (ЕПРС) Секретаријата Европског парламента.

Признања

Аутор би се захвалио Паулу Монтгомерију, замјенику директора ИЦубе Лабораторија, Стразбуршки универзитет-ЦНРС, Француска, и Амандине Елцхингер, енглеског језика, за научне сврхе, координатора научне мреже, ИЦубе Лабораторија, Страсбоург Университи-ЦНРС, Француска, за критички читање и преглед студија.

ОДГОВОРНИ АДМИНИСТРАТОР

Гианлуца Куаглио, Јединица за научно предвиђање (СТОА)

Да бисте контактирали издавача, пошаљите е-маил стоа@еп.еуропа.еу

ЛИНГУИСТИЧКА ВЕРЗИЈА

Оригинал: ЕН

Рукопис завршен у јулу 2019. године.

ОДГОВОРНОСТ И АУТОРСКА ПРАВА

Овај документ је припремљен и упућен члановима и особљу Европског парламента као помоћни материјал који им помаже у њиховом парламентарном раду. Садржај документа искључива је одговорност аутора (а) и свако овде изнето мишљење не би требало сматрати службеним ставом парламента.

Умножавање и превођење у некомерцијалне сврхе су дозвољени, под условом да се призна извор и Европски парламент претходно обавести и пошаље копију.

Брисел © Европска унија, 2019.

ПЕ 634.444

ИСБН: 978-92-846-4871-9

дои: 10.2861 / 68729

КА-04-19-477-ХР-Н

[хттп://www.europarl.europa.eu/стоа](http://www.europarl.europa.eu/стоа) (веб страница СТОА)

[хттп://www.eprs.ep.parl.union.eu](http://www.eprs.ep.parl.union.eu) (интранет)

[хттп://www.europarl.europa.eu/тхинктанк](http://www.europarl.europa.eu/тхинктанк) (интернет)

[хттп://ептхинктанк.еу](http://ептхинктанк.еу) (блог)

Комплетан документ (114 страница) на енглеском је овде:
[хттп://www.europarl.europa.eu/стоа/ен/документ/ЕПРС_СТУ\(2019\)634444](http://www.europarl.europa.eu/стоа/ен/документ/ЕПРС_СТУ(2019)634444)

Апстрактан

Међународна истраживачка сарадња (ИРЦ) је у сржи савременог система високог образовања и науке, а проценат међународно објављених коауторских публикација широм и широм Европе расте. Циљ ове студије је анализирати на основу обимних података о трендовима објављивања и цитирања током времена (у последњој деценији), променљивој природи производње академског знања у свим државама чланицама Европске уније (ЕУ-28) и тренду ка својој радикално растућој интернационализацији.

Студија комбинује теоријско знање о ИРЦ-у са најсавременијим емпиријским подацима и њихову анализу. Ова квантитативна студија анализира макро ниво земаља и мезо ниво водећих институција како би проценила међунационалну и међуинституционалну диференцијацију у брзини ових промена и њиховој дубини. Извештај користи податке Сцопус-а и СциВал-а за период 2007-2017, а анализа сарадње у истраживању заснива се на библиометријским подацима о публикацијама и цитатима.

Емпиријској анализи претходи одломак о мотивацијама и други о главним баријерама повезаним са процесима интернационализације истраживања. Студија предлаже политичке опције за побољшање међународне истраживачке сарадње на европском нивоу.

Резиме

1. Увод

Међународна сарадња у истраживању (ИРЦ) основа је савременог система високог образовања и науке. Процент међународних коауторских публикација широм свијета и широм Европе је у порасту, као и средња удаљеност сарадника научника. Ова студија је теоретски утемељена на глобалној истраживачкој литератури о ИРЦ-у (његове мотивације и покретачи, предности, трошкови и главне баријере), а њен емпиријски део се користи као подршка за изабране налазе из претходних истраживања. На овај начин, извештај комбинује теоријско знање о ИРЦ-у са најсавременијим емпиријским подацима и његовом анализом.

Циљ студије је анализирати, на основу обимних података о трендовима објављивања и цитирања током времена (у последњој деценији), променљиву природу производње академског знања у свим државама чланицама Европске уније (ЕУ-28) према њеној радикалној основи све већа интернационализација. Ова квантитативна студија анализира макро ниво земаља и мезо ниво институција како би проценила међунационалну и међуинституционалну диференцијацију у брзини ових промена и њиховој дубини. Студија проучава библиометријске податке о интернационализацији истраживања у теоријском контексту литературе о међународној научној сарадњи и предлаже политичке опције које се тичу њеног унапређења на европском нивоу. Емпиријској анализи претходи одломак о мотивацијама и један о главним баријерама повезаним са процесима интернационализације истраживања.

2. Возачи ИРЦ-а

ИРЦ у великој мјери зависи од приступа научника као "израчунавања појединаца": научници сарађују у међународним истраживањима јер им је то исплативо у смислу академског престижа, научног признања и приступа финансирању истраживања. Сходно томе, потребна је конвергенција између мотивације на индивидуалном нивоу и покретача интернационализације са истраживачким политикама на нивоу државе, институционалним и националним нивоима. Возачи ИРЦ-а укључују и повећану видљивост, нова знања и контакте од вредности за будућност. Осим географске близине (или просторне близине) као важног фактора у ИРЦ-у, важна је и културна близина. Оно што се у литератури наводи је улога „невидљивог

факултета“, склоност матураната да сарађују само са другим матурантима својих школа, са сличним културним и академским традицијама, формирајући снажне професионалне мрежне везе. Питање академске изврности значи да, како на индивидуалном тако и на институционалном нивоу, атрактивност потенцијалног истраживачког партнера игра пресудну улогу у ИРЦ-у. Не само да је формирање сарадње пропорционално академској изврности његових учесника, већ и његова утицајна предност. Истраживање показује значајну повезаност између академске изврности и вероватноће коауторства: што је истраживач искуснији, већа је тенденција да се сарађује; што је високо рангирани академски одјел којем истраживач припада, то је већа његова склоност колаборацији; и што је виши ранг аутора, већа му је склоност колаборацији. Нису све науке подједнако вођене захтевом интернационализације: четири врсте међународне сарадње су: вођење података (као што је генетика, демографија, епидемиологија); сарадња на основу ресурса (као у сеизмологији, зоологији); колаборативна сарадња (као у астрономији, високоенергетској физици); и теорија-вођена сарадња (као у математици, економији или филозофији). Вагнер (2005) показује да различите мотивације за међународну сарадњу утичу на обим и обрасце интернационализације истраживања посматране кроз међународно коауторство. Доступност ресурса повећава ниво ИРЦ-а. Поред тога, научници стварају и одржавају везе које творе глобалну мрежу знања углавном зато што "постају ресурс другима ... везе се задржавају све док су од обостраног (или потенцијалног) интереса за учеснике који учествују" (Вагнер 2018: 62). Укратко, мреже значе (међународну) сарадњу.

3. Препреке ИРЦ-у

Препреке за ИРЦ могу укључивати факторе на макро нивоу (геополитика, историја, језик, културне традиције, величина земље, богатство земље, географска удаљеност); институционални фактори (репутација; ресурси); и појединачни фактори (предиспозиције, атрактивност). Они такође укључују недостатак финансирања, проналажење сарадника, комуникацију (различити језици, управљање личним / породичним обавезама, управљање радним обавезама и временске обавезе за покретање / вођење сарадње. Трошкови сарадње могу имати различите форме. Прво, путовања и живот трошкови су знатни. Трошкови међународне физичке мобилности у порасту су у свим европским научним системима за све категорије особља, укључујући научнике и руководеће особље. Други трошак је време као академски ресурс. Додатни захтеви могу смањити расположиво време и енергију за стварне. Коначно, сарадња повећава административне трошкове истраживања: с више људи и више институција је потребно уложити веће напоре за управљање истраживањем.

4. Извори података и методологија

Подаци анализирани у овом извјештају преузети су из Сцопус-а, највеће сажетак и цитиране базе рецензиране литературе која покрива готово 40 000 часописа, серија књига и зборнике конференција око 6 000 издавача (у власништву Елсевиер-а) и СциВал-а, Елсевиер-овог истраживања обавештајни алат који нуди приступ истраживачким перформансама 230 земаља, као и 12 600 институција и њихових повезаних истраживача широм света. СциВал користи податке Сцопус-а од 1996. до данашњег дана који обухвата 48 милиона записа. СциВал добија недељно ажурирање нових података од Сцопус-а. Избор Сцопус-ових, а не глобалних података о индексирању Веб оф Сциенце (WoS) постављен у овом извјештају мотивиран је већом покривеношћу академских часописа, посебно у ЕУ-13 земљама. Извештај користи податке за период 2007-2017, претпостављајући да је временски оквир довољно дуг да анализира основне трендове у истраживачким перформансама и промене врста колаборације током времена. Анализа сарадње у истраживању је ограничена на један тип излазних података: библиометријске податке о публикацијама. Целокупни приступ ИРЦ-у био је недвосмислен: ИРЦ је анализиран у контексту три друге врсте сарадње: институционални РЦ (више-аутори истраживачки резултати, где су сви аутори повезани са истом институцијом у европској земљи), национални РЦ (мулти- ауторски исходи истраживања, где су сви аутори повезани са више институција у истој европској држави), и једно ауторство (или без сарадње, монографски истраживачки резултати код којих је једини аутор повезан са институцијом у европској земљи).

5. Резултати

На макро нивоу

Емпиријске анализе показују да су број чланака у међународном коауторству и њихов проценат удела у националној производњи у последњој деценији у порасту у свим земљама ЕУ-28. Број чланака написаних у међународној сарадњи у проучаваном периоду (2007–2017) био је 2,193,504 у ЕУ-28 и 1,437,621 у Сједињеним Америчким Државама (САД), у поређењу са 588 087 у Кини; међутим, највећи раст броја ових публикација годишње у истом периоду био је за Кину (за 309,02%). Унутар земаља и међу њима постоји значајна интердисциплинарна диференцијација, са различитим повећањима између различитих области науке. У ЕУ-28, највећи број текстова објављених у међународној сарадњи у 2017. био далеко за природне науке (175,150 и 109,624 у САД), а затим медицинских наука (84,325, а 64.029 у САД) - а најнижа за хуманистичких (5,480; и 2.880 у САД). У 2017. години удио међународно објављених радова био је 44,4% за државе чланице ЕУ-28 (47,1% за државе ЕУ-15 и 39,2% за државе ЕУ-13, 40% за Сједињене Државе и само 22,2% за Кину). ИРЦ у Европи је, дакле, на сличним нивоима него у САД-у и 150% популарнији него у Кини.

Учешће националне сарадње био је највећи за Кину (30,2%), а следе САД (23,7%) и земље ЕУ-28 (18,9%, са значајном разликом између група ЕУ-15 и ЕУ-13: 19,2 % и 15% .3, респективно). Удео институционалне сарадње је у распону од 45,4% (Кина) и 24,1% (ЕУ-15, знатно већи за државе ЕУ-13, 33,5%). Коначно, удео публикација са једним ауторима је најмањи у Кини (2,4%), а у осталим групама земаља остаје на нивоу од само 9,5-12,1%. Исти трендови (2007-2017) и исти обрасци (2017) јасни су за све проучене земље ЕУ-28. Не постоји ниједна земља ЕУ-28 у којој ИРЦ није био у порасту у проучаваном периоду, а у свим земљама је био доминантан тип сарадње у академској науци у 2017. Огромне разлике у укупном броју међународних коаутора публикације међу проученим европским земљама треба имати на уму у свим трендовима ИРЦ-а заснованим на процентима.

Земље ЕУ-28 се такође значајно разликују у погледу ИРЦ-а у погледу два друга параметра: партнерских земаља у сарадњи и теренског утицаја цитатности (ФВЦИ) или односа цитата примљених у односу на очекивани светски просек за предметну област, врста публикације и година издавања) њихових међународних коауторских публикација. Највећи број међународних коауторских радова примећен је између Кине и САД, а следе Велика Британија (Велика Британија) и САД, Немачка и САД, као и Француска и САД. Доминантна карактеристика ИРЦ-а у Европи је снажна сарадња са САД-ом: Велика Британија, Немачка и Француска сарађују интензивније са САД-ом него са било којом другом европском државом. У 2013-2018. Години 172.887 радова написали су заједно научници из Велике Британије и САД, 141.195 радова написали су заједно немачки и амерички научници, а 93 308 радова написали су француски и амерички научници. Супротно томе, највећи број радова које су написала два међународна партнера из Европе само је 90.202 (радове у коаутору немачких и британских научника у проучаваном периоду). Иако је Кина најмоћнији глобални партнер науке у САД-у, само једна земља у Европи, Велика Британија, сарађује са Кином (са 63 625 радова написаних заједно у студираним периоду).

На мезо-нивоу

Анализа на макро нивоу земаља прати овај извештај анализом на мезо-нивоу (одабраних, водећих) институција. Уопштено говорећи, трендови сарадње у току времена и обрасци сарадње за 2017. (према четири врсте сарадње: институционална, национална, међународна и једно-ауторска) слични су за државе чланице ЕУ-28 и њихове водеће институције; међутим, трендови интернационализације интензивнији су за водеће институције него за земље.

Процент удела међународне сарадње у просеку је нижи за водеће универзитете смештене у земљама ЕУ-13 него за оне смештене у земљама ЕУ-15. Иако ниједан водећи универзитет смештен у земљама ЕУ-13 није премашио ниво од 60% међународне сарадње за период 2007-2017, а само су три премашила ниво од 50%, пет водећих универзитета у земљама ЕУ-15 премашило је ниво од 60% међународних сарадња (Универзитет у Луксембургу, Универзитет у Бечу, Каролинска Институтет, КУ Леувен и Универзитет у Окфорду). Само на четири водећа универзитета ЕУ-28 удио међународно објављених публикација у једној години у 2017. години био је мањи од 50% (сви су смјештени у централној и источној Европи). За све универзитете који су се проучавали, проценат учешћа међународних радова у коауторству значајно се повећао између 2007. и 2017. године.

Обрасци показују да је највећи пораст у цитацион утицаја по међународној сарадњи је посматрати за институције које се налазе у ЕУ-13 земаља: првих пет обухвата институције из Чешке Републике, Словачке, Хрватске, Пољске и Румуније. Повећање је следеће: Свеучилиште Цхарлес (Праг) за 336,9%, Свеучилиште Цомениус (Братислава) за 290%, Свеучилиште у Загребу према члановима који су судјеловали (Вагнер 2018: 62). Укратко, мреже значе (међународну) сарадњу.

(Одломак)

7. Опције политике

Опција 1 политике: ИРЦ би требао бити у средишту националних истраживачких политика.

Национални високошколски системи усредсређени на повећање међународне видљивости њихове академске продукције знања морају да поставе интернационализацију истраживања у средиште својих националних истраживачких политика (Норвешка је главни позитиван пример; видети Горнитзка и Лангфелдт 2008). Европске земље трансформишу начине управљања и финансирања у својим високошколским системима и интернационално истражују своје истраживачке политике да би повећале своју глобалну конкурентност (Хорта и Иудкевицх 2016; Схин и др. 2014; Квиек 2013; Квиек 2015б).

Истовремено, глобално и унутаревропско надметање у истраживању одражава се на више нивоа:

- *људски ресурси* или такмичење за талент (укључујући добитнике научних награда и високо цитиране истраживаче)
- *финансирање* или такмичење за истраживачке фондове ЕУ (укључујући високо конкурентно финансирање појединачних истраживања из ЕРЦ-а; видети Блоцх и Сцхнеидер 2016)
- *истраживачки рад* или такмичење за високо цитиране публикације и публикације у високо цитираним часописима (на пример, публикације у највишем постотку цитирања од 1 % или 10 % и публикације у првих 1 % или 10 % часописних процентила; видети Борнманн ет ал. 2013; Борнманн и др. 2014; и Дидегах и Тхевалл 2013)
- *међународне академске ранг листе* (а посебно оне у потпуности засноване на истраживањима попут Леиден Ранкинга засноване на WoS подацима).

Ако би ИРЦ требало да се пресели у средиште националних истраживачких политика, енглески би језик данас требало да буде препознат и као језик глобалне науке, јер се све чешће „говорци енглеског језика који нису домаћи суочавају са изазовима када покушавају да објаве“ (Повелл 2012). Академски и научни енглески језик је кључ успеха на међународном нивоу.

Инсталирање интернационализације истраживања у средиште националних истраживачких политика односи се на све нивое рада високошколских система, од националних до институционалних до одељених до појединачних. Уопштено говорећи, истраживачке политике које подржавају интернационализацију требало би да промовишу врхунске међународне публикације у академском запошљавању, а не само врхунске националне публикације и да промовишу међународну, а не само националну, сарадњу у истраживању. Они би требало да промовишу међународне канале за објављивање, како у директном блоковском финансирању својих институција, тако и у индиректном, конкурентном финансирању истраживања на нивоу појединаца на нивоу националних истраживачких савета (или њихових еквивалената). Такође би требало да промовишу интернационализацију истраживања у системима награђивања и награђивања у науци на нивоу појединачних научника.

Сходно томе, национални модели успјешних универзитета, одсјека, истраживачких тимова и појединих научника морају бити јасни: није могућ академски успјех и не дају се велика средства на било којем нивоу оним јединицама и појединцима који нису интернационализовани у истраживању. Научници чији је

профил перформанси у истраживању претежно национални, а не међународни нису доступни (нити обновљиви) професори. У неким националним системима потребна су детаљна упутства (бројеви или проценти, проценти публикација или часописа или националне ранг листе); у другима су довољне опште смернице да се спроведе план интернационализације истраживања.

Међутим, како овај извештај снажно наглашава, ИРЦ у великој мери зависи од индивидуалних приступа научника као "израчунавања појединаца": научници сарађују на међународном плану у истраживањима, укључујући међународно издаваштво на највишем нивоу, јер им је то исплативо у смислу академског престижа, научно признање и приступ академским наградама и финансирању истраживања. Сходно томе, потребна је конвергенција између покретача на индивидуалном нивоу за интернационализацију и истраживачке политике на одељењима, институцијама и на националном нивоу.

Да би програм интернационализације истраживања био успешан, високо интернационализоване институције, одељења, истраживачки тимови и научници морају бити бољи од локалних; међународне потребе треба да се промовишу над локалним у истраживањима у различитим варијантама националних вежби за оцењивање истраживања, што обично доводи до различитих међународних рангирања институција или њихових организационих јединица (Пономариов и Боардман 2010). ИРЦ би требао важити више за финансирање и академски углед и потребно га је досљедно промовисати на свим нивоима академске организације. Обично главни противници националним вежбама оцењивања и рангирању институционалних јединица или институција потичу из хуманистичких наука, а њихови главни присташе потичу из природних наука; према томе, национални и институционални системи морају гарантовати интердисциплинарну флексибилност тако да цјелокупна идеја систематског промовирања интернационализације истраживања не буде угрожена; у сваком систему постоји ограничен број локалних академских дисциплина, обично везаних за националне језике, књижевности и историју.

2. опција политике: за ИРЦ треба обезбедити финансирање великих размера.

Све чешће, врхунски научници широм свијета одлучују се за колаборативну, умрежену науку која је локално укоријењена кроз обуку и институције и национално се финансира. Европске земље би требале размотрити подршку свом академском факултету да постане интернационализованија у истраживању и пружању великих финансирања ИРЦ-а како би се избегла пузајућа изолација на глобалном нивоу.

Трошкови интернационализације расту у свим националним системима у Европи : довољно је упоредити институционалне и државне буџете за истраживања, укључујући буџете за нове министарске програме или програме националних истраживачких савета усмерене на ИРЦ. Трошкови интернационализације обухватају и такве традиционалне ставке као што су трошкови путовања и дневница за стотине хиљада путујућих научника, као и нове ставке попут претплате на глобалне скупове података о индексирању и глобалних академских часописа. Докторски студенти, постдокдентори, млађи и старији научници све чешће путују за академским послом и користе приступ глобалним базама знања (публикације и подаци које пружају Цларивате Аналитис, Елсевиер и други комерцијални провајдери) до сада без преседана. Претплата на часописе и књиге и инфраструктурни трошкови ИЦТ су пресудни за успјех ИРЦ-а и они се такође повећавају, како у глобалу, тако иу земљама ЕУ-28. Будући да су међународна академска путовања, глобални академски часописи и књиге и ИКТ инфраструктура у сржи интернационализације, пораст трошкова повезаних са интернационализацијом треба приметити и огледати се у величини буџета и његовој интерној дистрибуцији. ИРЦ кошта - и кошта много.

Сходно томе, национални системи који желе повећати међународну видљивост производње знања морају не само да инсталирају међународно истраживање у средиште националних истраживачких политика, већ и да размотре значајна јавна улагања у интернационализацију истраживања. Једна од опција је повећати јавне инвестиције, а друга је одабрати другачије приоритете потрошње, с фокусом на интернационализацију у истраживању. У различитим системима су могуће различите опције; међутим, непоштовање обје могућности може довести до постепене међународне изолације националних научних система широм Европе , посебно у земљама ЕУ-13, које су у посљедње три деценије традиционално снажно недовољно финансиране у готово свим случајевима и готово свим академским дисциплинама.

Опција политике 3: Поједини научници требају бити у средишту националних програма интернационализације.

Национални системи одређују услове у којима академске институције делују, успевају или се боре за опстанак; међутим, у ИРЦ-у је критични чвор појединачни научник који ће (или неће) међународно сарађивати у истраживањима, објављивати (или неће) објављивати у међународној сарадњи и (или неће) објављивати у врхунским академским часописима.

Национални агрегат истраживачких перформанси на нивоу појединца одређује национално истраживање, а агрегат образаца сарадње на нивоу појединца у истраживањима одређује доминантне обрасце сарадње, као што су различити о којима су дискутована у два одељка о емпиријским налазима у овом извештају. У ИРЦ-у су апстрактни нивои „земаља“ (одељак 5) и „институција“ (одељак 6) у коначници агрегати појединачних научника који сарађују и објављују, мање (или мање) међународно. Разумевање овог одређивања успеха или неуспеха на индивидуалном нивоу је критично за разумевање будућности ИРЦ-а. „То је појединачни научник, глупачо!“, Парафразирајући Билла Цлинтона (у вишеслојном контексту ИРЦ-а који укључује институционалне и националне структуре награда и награда у науци, системе академске промоције, нивое финансирања истраживања и начине његове дистрибуције итд. .)

Појединачни научник толико је битан за ИРЦ данас, јер модалитети ИРЦ-а готово у потпуности зависе од самих научника. Они одлучују да ли и са киме сарађивати, институционално, национално и међународно, а одлука о интернационализацији у истраживању зависи од појединачних избора на основу угледа, ресурса, истраживачких интереса и атрактивности потенцијалног истраживачког партнера (Вагнер 2018; Да Фонсеца Пацхи ет ал. 2012). У емпиријском одељку овог извештаја детаљно су приказани различити национални модели (28 земаља) и различити институционални (22 водећа универзитета) обрасци сарадње, са различитим нивоима ИРЦ-а између система и унутар система. Међутим, подаци који се користе су само агрегати података на нивоу појединца који су изведени из публикација. А публикације су само (ко) објављене од стране (више или мање много) појединаца који сарађују на међународном нивоу.

На овом основном, индивидуалном нивоу појединачних сарадника научника повезаних са одређеним институцијама, увек постоји компромис између времена и енергије утрошене на ИРЦ и истраживања и објављивања резултата ове сарадње. Ако је даља сарадња у истраживању корисна појединачно, догодиће се; али ако није, неће се догодити.

Стога је кључна ствар креирати довољно атрактивне истраживачке политике које подржавају интернационализацију на различитим нивоима, од институционалног до националног (и међународног), како би се осигурало да су научници све више укључени у ИРЦ. Приступ одоздо према горе, с максималном флексибилношћу како, с ким и на којој теми да се међународно сарађује у истраживању, безрезервно комбиновано са тешком линијом истраживачке изврсноности како је дефинисано путем самих врхунских публикација, увијек треба радити боље него било који други скуп препоруке за ИРЦ програме.

Ако се глобална мрежа наука појави зато што се научници међусобно повезују паралелно и процес преференцијалне везаности бира одређене појединце у све елитнији круг (Вагнер 2018: к), тада научници не сарађују на међународном нивоу у свакој земљи (са изузетком САД) постепено се искључују из текућег глобалног научног разговора.

Широм Европе интернационалисти се директно такмиче са локалним становницима, или научници који међународно сарађују у истраживањима конкуришу директно научницима који међународно не сарађују (у оштрој супротности са Сједињеним Државама, види Гоодвин и Нацхт 1991; Финкелстеин и Сетхи 2014), а локално становништво све чешће губи. Како правила која регулишу академски престиж, подстицаји и награде постају све хомогенија широм континента, појединачна евалуација заснована на престижним међународним публикацијама постаје све важнија за индивидуалну академску каријеру. Широм Европе академске институције (које се такмиче за јавно финансирање и високе међународне ранг листе) имају тенденцију да користе исте метрике засноване на истраживању, јер њихов збирни институционални успех зависи од рашчлањених појединачних успеха истраживања академских радника који запошљавају.

Међународна видљивост резултата истраживања овиси о превладавајућим обрасцима сарадње (међународна, национална) и публикацији (међународни канали, национални канали). Оне се могу временом мењати пажљивим мерама политика које промовишу повољне обрасце, истовремено обесхрабрујући друге.

Оно што је важно у повећању међународне видљивости појединих научника, институција или земаља није само ИРЦ; то је такође и промена у публикационом понашању научника и све већа улога стратификације академског часописа у којој сви часописи имају јасне позиције у глобалним системима науке, а све дисциплине имају своје часописе највишег ранга (ван Раан 1998). Као део њихове политике ИРЦ-а, факултети, институције и нације не би се више требали фокусирати на међународне публикације својих научника; они би се требали све више фокусирати на *високо цитиране публикације у високо ранганим академским часописима*. Само ове публикације могу повећати своју позицију у глобалном рангу и гарантовати стабилно јавно финансирање. Ово је посебно тачно у контексту широко распрострањених националних иницијатива за истраживачку изврсност, које додатно подржавају само финансијски одабране делове система високог образовања. Генерално, разумевање да ИРЦ почива на појединим научницима и њихове појединачне одлуке о интернационализацији сопствених истраживања требало би да се угради у средиште националних програма интернационализације. Трендови европске међународне сарадње у истраживањима су само агрегати појединачних истраживачких одлука које су донијели милиони научника укључених у глобално академско предузеће, из дана у дан, из године у годину.

Комплетан документ (114 страница) на енглеском је овде:

[хттп://www.europarl.europa.eu/стoa/ен/доцумент/ЕПРС_СТУ\(2019\)634444](http://www.europarl.europa.eu/стoa/ен/доцумент/ЕПРС_СТУ(2019)634444)

МАРЕК КВИЕК . Професор (редовни) и директор Центра за студије јавне политике (од 2002), председавајући, Катедра УНЕСЦО-а за институционална истраживања и политику високог образовања, Универзитет у Познању , Пољска (www.cpp.amu.edu.pl). ОРЦИД: 0000-0001-7953-1063. Контакт: kwiekm@amu.edu.pl

Његово подручје истраживања су квантитативне студије науке и социологија науке. Његов фокус је на међународној истраживачкој сарадњи, академској продуктивности, стратификацији у науци и глобалним академским елитама, а он користи глобалне библиометријске скупове података и велика међународна истраживања.

Његова недавна монографија је *Мењање европских академика. Упоредна студија социјалне стратификације, обрасца рада и продуктивности истраживања* (Лондон Роутледге 2019). Много је саветовао националне владе и међународне организације о финансирању и управљању универзитетима и реформи науке у 13 земаља (ОЕЦД, Светска банка, УСАИД, Савет Европе, УНДП, Е&И и ПВЦ). Његов најновији истраживачки извештај је „Међународна сарадња истраживачких организација ЕУ“ за Европски парламент (114 стр., Јул 2019). Од 2000. године, он је био главни истраживач или земља вођа тима у 25. међународним истраживачким пројектима високог образовања (глобалним и европским) које финансира Европска комисија (6^{-ог} и 7^{-ог} Оквирног програма); Европска научна фондација (ЕСФ); и фондације Фулбригхт, Форд и Роцкефеллер . Био је партнер у великим компаративним пројектима које финансира ЕУ: *ЕДУВЕЛ: Образовање и добробит* (2009–2013), *РАДНИ РАД: Повећање способности* (2009–2012), *ЕУРОАЦ: Академска професија у Европи* (2009–2012), *ЕУРЕК : Европски универзитети за предузетништво* (2004–2007) и *ГООДУЕП: Добре праксе у партнерству универзитета и предузећа* (2007–2009). Објавио је око 180 радова и 8 монографија и углавном објављује у водећим међународним часописима .